

Omsider standsede han foran hende og sagde med en noget kunstlet Munterhed:

„Naa, lille Ragnhild! Hvad synes saa egentlig du om vor ny Gæst?“

Den unge Dames Ansigt fik et endnu mere til-lukket Udtryk. Spørgsmaalet berørte hende øjensynlig ubehageligt.

„Aa — han gør jo et ganske flinkt Indtryk,“ sagde hun ligegyldigt.

„Ja, ikke sandt? Det forekommer ogsaa mig, at der er en velgørende Umiddelbarhed . . . noget barnlig friskt over ham, hvilket i vore Dage virkelig er en Sjældenhed. Nutildags er unge Mennesker paa tyve Aar jo allerede gamle livstrætte Oldinge . . . Det glæder mig virkelig, Ragnhild, at ogsaa du synes om ham. Han er jo dog fra nu af vor daglige Husfælle.“

Den unge Dames Bryn trak sig sammen.

„Det vigtigste er jo,“ sagde hun kort, „om han har de rette Evner til sin Gerning; det vil jo nu vise sig.“

„Naturligvis! Naturligvis!“ udbød Provsten og fortsatte sin Gang over Gulvet. „Deri er jeg ganske enig med dig — ganske enig! — — Hm! — — Naa!“ — afbrød han sig selv, idet han saae paa sit Ur. „Jeg ser, at Klokken er bleven mange. Det er nok paa Tiden, jeg kommer til mit Arbejde.“

Han kyssede sin Datter paa Panden til Godnat og gik ind i sin Stue.

Næppe havde han lukket Døren efter sig, før Døren ind til Spisestuen knirkede, og den gamle halte Tjenestepiges tørvebrune Ansigt viste sig i Aabningen. Da hun saae, at Frøkenen var alene, sneg hun sig ind i Stuen, hvor hun gav sig noget at bestille henne ved Kakkelloven, mens hun idelig drejede Hovedet tilbage og ivrigt betragtede Ragnhild med et forslagent og nysgerrigt Blik. Tilsidst humpede hun paa sine Strømpefødder hen til Bordet, hvor Frøkenen sad.